

Arrest

nr. 130 715 van 1 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 juni 2014.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat V. NEERINCKX loco advocaat C. SYEN en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 14 januari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2 Op 3 februari 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals onder meer ook gesteld in artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsook bij de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene zorgvuldigheidsplicht, en een manifeste beoordelingsfout. Tevens voert zij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De verzoekende partij voert ten aanzien van de bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, in een eerste onderdeel van het enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals onder meer ook gesteld in artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsook bij de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene zorgvuldigheidsplicht, en een manifeste beoordelingsfout aan. In een tweede onderdeel voert zij de schending aan van voornoemd artikel 9bis.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van elementen uit haar aanvraag en met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing werd ingegaan op de verschillende elementen die door de verzoekende partij in haar aanvraag naar voren werden gebracht, met inbegrip van artikel 8 van het EVRM, zodat de verzoekende partij een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk maakt.

De verzoekende partij roept in een derde onderdeel van het enig middel de schending in van artikel 8 van het EVRM.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij wijst op een gezinsleven met haar echtgenote en haar kinderen, die blijkens het verzoekschrift beiden meerderjarig zijn. Met betrekking tot deze meerderjarige kinderen dient erop gewezen te worden dat de gezinsband tussen ouders en meerderjarige kinderen niet verondersteld wordt en dat de betrekkingen tussen hen niet noodzakelijk de bescherming van voornoemd artikel 8 genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid van het ene familielid ten aanzien van het andere, de reële banden tussen de familieleden. De verzoekende partij laat na zulke bijkomende elementen aan te voeren, laat staan aan te tonen, zodat zij niet aantoon met haar meerderjarige kinderen een beschermingswaardig gezinsleven te onderhouden en zodoende geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt.

Met betrekking tot een eventuele schending van voornoemd artikel 8 ten aanzien van de echtgenote, dient erop gewezen te worden dat het een eerste toegang van de verzoekende partij betreft en dat volgens het EHRM in dit geval onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel

8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het kader van haar uiteenzetting verwijst naar het feit dat haar echtgenote werkt en haar daardoor niet kan vergezellen. Uit de stukken die ze bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf voegt, blijkt inderdaad dat haar echtgenote minstens in 2013 tewerkgesteld was. De verzoekende partij wijst ook op een geestelijke en morele onmogelijkheid om een periode van scheiding te doorstaan, en van financiële moeilijkheden, maar hiervan legt zij geen bewijzen voor. In de mate dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen als hinderpalen kunnen beschouwd worden, dient er echter op gewezen te worden dat de verzoekende partij de echtgenoot en vader is van personen die over een onbeperkt verblijfsrecht in België beschikken en zodoende de mogelijkheid heeft om op grond van gezinshereniging zelf een onbeperkt verblijfsrecht te bekomen. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf en het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij zulke procedure zelfs gestart is vanuit Suriname, maar voortijdig is teruggekeerd, waardoor haar aanvraag voor een toelating tot verblijf op 23 december 2013 met een beslissing tot niet-inoverwegingname is geëindigd. De verzoekende partij is zodoende zelf verantwoordelijk voor de situatie waarin zij zich thans bevindt en voor het feit dat zij zich opnieuw naar Suriname zou moeten begeven om zich in regel te stellen en nogmaals gedurende enige tijd van haar echtgenote gescheiden zal zijn. De Raad wijst er verder op dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De Raad wijst ten slotte erop dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Aangaande de beweerde geestelijke en morele onmogelijkheid voor de verzoekende partij om deze periode te doorstaan, benadrukt de Raad nogmaals dat de verzoekende partij dit geenszins aantoon. Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van het privéleven aannemelijk. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat tot het handhaven en ontwikkelen van een recht op privé- en/of familie- en gezinsleven van de verzoekende partij, zodat zij een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

Het enig middel lijkt ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 23 juni 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 9 september 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 16 juni 2014

opgenomen grond, stelt de advocaat van de verzoekende partij de instructie te hebben om te verwijzen naar het verzoekschrift.

De verwerende partij sluit aan bij de beschikking van de Raad.

2.3 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich ter terechtzitting beperkt tot een verwijzing naar het verzoekschrift. Zodoende gaat de verzoekende partij in het geheel niet in op de in de beschikking van 16 juni 2014 opgenomen grond, zodat zij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen de Raad ertoe aan te zetten anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het enig middel reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 16 juni 2014 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat een schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals onder meer ook gesteld in artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsook bij de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, en een manifeste beoordelingsfout, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET